

ættes til 20 Alen, af, at der udenfor disse 20 Alen udlægges et saa stort ubebygget Areal, at Gaden eller Veien senere kan udvides til en Bredde af mindst 25 Alen. Saa længe Udvidelsen ikke har fundet Sted, staaer dette udlagte ubebyggede Areal til Eierens Anvendelse, men naar den finder Sted, skal han afgive det uden Erstatning, og han kan ikke regne det med i det Areal, der efter § 11 (Byggelovens § 22) skal holdes ubebygget.

§ 5 gives en lignende Regel for nye Gader eller Veie, der ordentligvis anlægges af Private. Man har dog ment, at her, hvor den anlagte Gade eller Bei vil faae en almindeligere Betydning end den ovenfor nævnte, maa man have en endelig Udvidelse i Bredde af 30 Alen for Die.

Udvalget har ment, at § 6 helst maatte falde bort. Efter denne Paragraf behøves der en særlig Tilladelse fra Bygningskommissionen til at lægge en Facaderetning, der vender imod en Gade eller Bei og er denne nærmere end 6 Alen, anderledes end parallel med Gadens eller Beiens Midtlinie. Med denne Indstrækning af Afstanden fra Veien vil Skjønhedshensynet, som man formentlig har haft for Die ved Bestemmelsen, næppe ske Tyldst, medens man ofte vil komme i Forlegenhed ved dens Anvendelse, f. Ex. naar en Bygning lægges for Enden af en Gade eller Bei, der afsluttes med den.

§ 7 foreslaar en anden Affattelse af Bygningslovens § 13, der skal tjene til efterhaanden at faae allerede anlagte Gader og Veie af mindre Bredde end 20 Alen udvidede til en Bredde af mindst 20 Alen. I det Udvalget slutter sig til Tanken i denne Bestemmelse, har det dog ment at burde foreslaa en Affattelse, der knytter sig nærmere til de forekommende praktiske Forhold.

Naar der er foreslaaet en noget forandret Affattelse af § 11, der skal træde i Stedet for Bygningslovens § 22, som giver Regler for Størrelsen og Udstrækningen af det Areal, der ved Bygningsforetagender kan fordres holdt ubebygget, har man ikke derved haft til Hensigt at foretage nogen Foran-

bring i de Forbringere, der i den nævnte Henseende opstilles i § 11. Det har kun ønsket at give Paragrafen en saadan Form, at den paa en simpel og bestemt Maade kan besvare det Spørgsmaal, der naturligen opstaaer hos den Byggende, nemlig hvor stor en Del af sin Grund han har Ret til at bebygge i de forskjellige Tilfælde, der fremkomme efter den Maade, hvorpaa han vil indrette sin Bygning. Dette Spørgsmaal besvarer Lovforslaget kun paa en indirekte Maade, og uagtet Paragrafens Bestemmelser i det Væsentlige ere de samme, der findes i Loven af 12te Januar 1858, kunne de ikke siges at være ganske tydelige.

§ Paragrafens sidste Stykke berettiges Bygningskommissionen til ikke at tage i Betragtning som ubebygget Areal saadanne Dele af et Grundstykke, der kun ved en Strimmel af mindre end 10 Alens Bredde ere forbundne med samme. Da Paragrafens første Stykke indrømmer en Gaard, til hvilken der endog anbringes Vinduer fra Behøvelsesleiligheder, en Bredde af ikkun 6 Alen, vilde det formentlig være en Modsigelse, om man i Paragrafens sidste Stykke ikke vilde medregne til den ubebyggede Grund et Areal, der i dens mindste Udstrækning var 10 Alen. Udvalget har derfor ment, at man heller ikke her burde sætte en større Bredde end 6 Alen.

For at Numrene paa de Paragrafer, der have tilsvarende Indhold i Bygningsloven for Kjøbenhavn og i Bygningsloven for Frederiksberg Kommune, kunne være de samme, foreslaar Udvalget § 12 affattet saaledes, at Bygningslovens § 79, 2det Punktum ikke indsættes efter § 23 som en selvstændig Paragraf, men indsættes som 2det Stykke til Bygningslovens § 32, hvor det synes ret godt at kunne passe.

§ 13 foreslaas affattet i en noget mere bestemt Form og saaledes:

Uagtet disse Bestemmelser kan dog Bygningskommissionen give Tilladelse til i mindre 1 eller 2 Etages Bygninger at anvende $1\frac{1}{2}$ Stens Murværk i to paa hin-